

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa S. W.

przeciwko G. Spółce Akcyjnej w D.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 4 stycznia 2016 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Powód dochodzi w sprawie dwóch roszczeń: przywrócenia do pracy oraz wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

W pozwie powód nie wskazał wartości przedmiotu sporu. Natomiast na rozprawie 27 czerwca 2014 r. powód sprecyzował, że wnosi o przywrócenie do pracy oraz zasądzenie wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy w kwocie 23.733,09 zł brutto przy przyjęciu jako podstawy miesięcznego wynagrodzenia 2.637,01 zł i okresu 9 miesięcy pozostawania bez pracy.

Wyrokiem z 10 lipca 2014 r. wydanym Sąd Rejonowy w T. przywrócił powoda do pracy na dotychczasowych warunkach, zasądził od pozwanej na rzecz

powoda 23.733,09 zł brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia pracy oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda 1.860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zaskarżył wyrok apelacją w całości, wskazując jako wartość przedmiotu zaskarżenia 23.733,09 zł.

Wyrokiem z 12 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w P. zmienił wyrok Sądu Rejonowego i oddalił powództwo, nie obciążając powoda kosztami procesu za obie instancje.

Powód zaskarżył ten wyrok w całości skargą kasacyjną, oznaczając wartość przedmiotu zaskarżenia na 23.734 zł oraz uiścił opłatę w wysokości 30 zł.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 21 września 2015 r. zwrócił skargę kasacyjną Sądowi Okręgowemu w celu sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia i ewentualnego wezwania pełnomocnika skarżącego do uiszczenia należnej opłaty od skargi kasacyjnej (gdyby się okazało, że powinna być uiszczona opłata stosunkowa - art. 35 zdanie drugie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 623).

Zgodnie z tym zaleceniem Sąd Okręgowy wezwał pełnomocnika skarżącego do podania wartości przedmiotu zaskarżenia z uwzględnieniem kumulacji przedmiotowej roszczeń, a pełnomocnik określił ją na 23.734 zł. Postanowieniem z 15 października 2015 r. Sąd Okręgowy sprawdził z urzędu wartość przedmiotu zaskarżenia i ustalił łączną wartość przedmiotu zaskarżenia na 55.378,12 zł, w czym mieści się kwota 23.734 zł z tytułu żądania wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oraz kwota 31.644,12 zł z tytułu żądania przywrócenia do pracy. Zobowiązał również pełnomocnika powoda do uiszczenia brakującej opłaty stosunkowej od skargi kasacyjnej w wysokości 2.739 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej.

W zakreślonym terminie pełnomocnik skarżącego nie uzupełnił braków formalnych skargi kasacyjnej w postaci brakującej opłaty. W związku z powyższym Sąd Okręgowy postanowieniem z 4 stycznia 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda.

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił naruszenie art. 25 k.p.c., art. 26 k.p.c., art. 368 § 2 k.p.c. w związku z art. 25 § 1 k.p.c., art. 398⁴ § 3 k.p.c. i

art. 398⁶ k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej z powodu nieuiszczenia opłaty stosunkowej od skargi kasacyjnej.

Uzasadniając zażalenie skarżący stwierdził, że Sąd Okręgowy rozpatrując apelację pozwanego nie zakwestionował wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, czyli wartości przedmiotu sporu, przyjętego przez pozwanego w apelacji, a także uznał, że opłata od apelacji została uiszczona prawidłowo jako opłata podstawowa w wysokości 30 zł. Oznacza to, że Sąd Okręgowy uznał, że wartość przedmiotu sporu w przedmiotowej sprawie wynosi 23.733,09 zł, a od apelacji należy pobrać opłatę podstawową w wysokości 30 zł.

W ocenie skarżącego całkowicie bezzasadne i sprzeczne z przepisami prawa, jest ustalenie przez Sąd Okręgowy po wniesieniu skargi kasacyjnej, wartości przedmiotu zaskarżenia wyższej od wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia przyjętej w postępowaniu apelacyjnym. W sprawie nie występuje również konieczność sprawdzenia dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z 20 października 2008 r., I PZ 26/08, OSNP 2010 nr 5-6, poz. 67, wskazano, że wartość przedmiotu zaskarżenia nigdy nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu, a jedynie - ze względu na zakres zaskarżenia wyroku - może być od niej niższa. Podobnie rzecz się ma w wypadku sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej. Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z 8 grudnia 2000 r., I CZ 115/00, LEX nr 51342, stwierdzając, że wartość przedmiotu zaskarżenia w zakresie sposobu obliczania, powinna odpowiadać obiektywnemu kryterium. Nie zmienia to jednak zasady, że jej określenie pozostawiono stronie. Jej oświadczenie może być kwestionowane przez stronę przeciwną oraz podlega kontroli sądu.

Sąd, do którego wniesiono skargę kasacyjną jest zobowiązany do kontroli jej dopuszczalności, w związku z czym może z urzędu sprawdzić podaną wartość przedmiotu zaskarżenia. Wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez

wnoszącego skargę kasacyjną z naruszeniem reguł wynikających z art. 19-24 k.p.c. nie jest wiążąca dla oceny dopuszczalności skargi i podlega sprawdzeniu, zarówno przez sąd drugiej instancji, jak i przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 stycznia 2012 r., II PZ 38/11, LEX nr 1130381; z 10 marca 2011 r., III UZ 1/11, LEX nr 846597; z 3 marca 2011 r., II UZ 6/11, LEX nr 846583; z 6 kwietnia 2007 r., II PZ 12/07, OSNP 2008 nr 11-12, poz. 169; z 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291).

W niniejszej sprawie wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 23.734 zł pomija jedno ze zgłoszonych w sprawie roszczeń - roszczenie o przywrócenie do pracy. Podkreślenia wymaga, że powód w pozwie nie wskazał wartości przedmiotu sporu. Natomiast na rozprawie 27 czerwca 2014 r. odnosząc się do dochodzonych roszczeń powód sprecyzował, że wnosi o przywrócenie do pracy oraz zasądzenie wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy w kwocie 23.733,09 zł brutto przy przyjęciu jako podstawy miesięcznego wynagrodzenia 2.637,01 zł i okresu 9 miesięcy pozostawania bez pracy. W związku z tym Sąd Okręgowy postanowieniem z 15 października 2015 r., dokonując sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w skardze kasacyjnej, w sposób prawidłowy ustalił jej wysokość. Powód wezwany do uiszczenia brakującej opłaty nie uiścił jej w terminie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.